

Chuyện Hacker số 1 ở VN

Ngô Minh Hiếu (Hiếu PC) - cái tên khét tiếng trong giới công nghệ không chỉ ở Việt Nam, mà cả trên thế giới. Là một hacker lấy trên 200 triệu tài khoản của nhiều người ở nhiều quốc gia. Bị tòa án Mỹ tuyên án 40 năm nhưng chỉ ngồi tù 7 năm thì được thả.

Nhìn nhận về Hiếu PC không đơn giản. Nếu chỉ xem trên những con số khô khốc nói trên, rồi đánh giá Hiếu như một tội phạm, hoàn toàn không sai. Thế nhưng, ở một góc nhìn khác, lần giở hành trình học hỏi của Hiếu và trở thành hacker tầm cỡ thế giới, chắc chắn sẽ có không ít người thán phục chàng trai này, như một tài năng "bất kham" hiếm hoi của Việt Nam về công nghệ thông tin.

Với chúng tôi, lần đầu tiên gặp gỡ, trò chuyện với Hiếu PC, cảm giác rất thật, rất chân thành toát ra từ trái tim của chàng trai trẻ trung này. Anh không ngại ngần tự thú mình từng là một tên tội phạm công nghệ lừng danh. Hiếu say sưa kể về những năm tháng trong nhà tù Mỹ.

Hiếu cũng không khỏi ghen ngào khi lên án chính mình, vì đã gây ra bao nỗi đau cho rất nhiều người trên thế giới... Vâng! Hiếu cúi đầu nhận hết và xem đó là lỗi lầm của những tháng năm tuổi trẻ bông bột, ích kỷ, tham lam vật chất, tiền tài...

Song, vượt lên tất cả, ngay khoảnh khắc hiện tại, bất kỳ ai tiếp xúc với Hiếu PC cũng sẽ cảm thấy vô cùng ấn tượng: Hiếu đã và đang nuôi trong mình một khát vọng cháy bỏng, là nỗ lực làm việc hết mình để cống hiến, để giúp người, giúp cuộc đời này bằng tất cả trí tuệ, tài năng của mình, khắc phục những sai lầm của bản thân trong quá khứ...

Hacker Hiếu PC: “Trên đỉnh cao sung sướng, tôi đã rớt xuống địa ngục”

* Xin hỏi câu đầu tiên, duyên cớ nào dẫn dắt Hiếu đến với thế giới công nghệ thông tin? Trong khi tuổi thơ của Hiếu, nói đúng nghĩa là cậu bé nhà quê, không hề thành thị chút nào?

- Đúng vậy, tôi sinh ra ở Gia Lai. Khi tôi được 1 tuổi thì bố mẹ chuyển về Cam Ranh, tỉnh Khánh Hòa sống. Đến khi tôi học lên cấp 3 mới vô Sài Gòn. Tôi còn nhớ, năm lớp 5, lớp 6, ba mẹ có mua cho người chị gái một cái máy vi tính để bàn.

Lần đầu tiên được chạm vào cái máy vi tính, tôi rất thích thú. Rồi dần dà, tôi muốn khám phá bên trong cái máy ấy nó như thế nào, nó có những gì bên trong... Vì vậy, cái máy vi tính đầu tiên ấy bị hư hỏng hoài, do tôi vọc, nghịch phá. Mỗi lần máy hư hỏng, ba phải đóng gói gửi từ Cam Ranh vô Sài Gòn nhờ ông chú sửa chữa. Sửa xong, ông chú lại gửi ngược về Cam Ranh. Máy hư hỏng, sửa cả chục lần luôn. Ba mẹ la mắng thường xuyên.

Nhưng cũng nhờ cái máy ấy mà tôi đã tự mày mò, tìm hiểu, học hỏi đủ thứ, rồi tự sửa chữa từ phần mềm Window, đến sửa luôn cả Ram... Mua linh kiện về ráp, sửa lung tung. Mãi về sau, ba mới dành

dụm mua riêng cho tôi 1 máy vi tính khác. Có máy tính, tôi gắn Internet. Khi đó, xài Internet rất tốn tiền. Thế là tôi mày mò lên mạng tìm hiểu tài khoản, rồi... hack, chỉ để xài Internet không phải tốn tiền thôi.

* Năm đó Hiếu bao nhiêu tuổi ?

- Năm đó, tôi khoảng 13-14 tuổi. Tôi hack được vài tài khoản của một số công ty để nhằm vô Internet không tốn tiền. Tuy nhiên, sau đó, VNPT phát hiện, họ gửi giấy phạt tới địa chỉ nhà tôi và

nói trong nhà có người xài tài khoản Internet đánh cắp. Đó là lần đầu tiên tôi bị vướng tới pháp luật. Ba mẹ sợ quá mang tiền đi đóng tiền phạt, khoảng 20 triệu đồng.

* Từ khi nào, thế giới mạng, các vấn đề liên quan đến công nghệ thông tin cuốn hút Hiếu? Thật khó tin, một chú bé nhà quê tầm 13 – 14 tuổi, chưa học sâu các lý thuyết về công nghệ thông tin lại có thể hack được tài khoản để "xài chùa" internet như thế?

- Những cái đó tôi coi ở trên mạng, tự mày mò, không có thầy nào dạy. Tôi mò lên diễn đàn của hacker tìm hiểu, rồi người ta chỉ dẫn. Nhớ mùa hè năm lớp 8, tôi 15-16 tuổi, vô Sài Gòn học thêm 3 tháng hè. Do tôi quá đam mê máy tính, mới xin ba mẹ theo ông chú. Chú tôi có cái tiệm sửa vi tính. Tiếp theo, tôi vào trường học, học an ninh mạng. 15 tuổi tôi đã học an ninh mạng rồi và học thêm thiết kế Website.

Trang web đầu tiên tôi thiết kế là trang web hieupc để chia sẻ phần mềm này nọ...Tôi cũng đi giao lưu ở mấy tiệm net quanh Sài Gòn. Vô mấy tiệm Internet cafe, tôi thấy mấy đứa cùng tuổi toàn chơi game. Tôi đâu thích chơi game. Tôi thích nghiên cứu phần mềm này nọ. Tình cờ một lần, tôi gặp được một ông anh chuyên về hacker trong một tiệm net.

Hai anh em trao đổi qua lại. Từ đó, tôi mới đi sâu vào thế giới ngầm của hacker. Đó là năm lớp 9. Sau mùa hè đó, tôi có kỹ năng hơn và trở về Cam Ranh học tiếp. Học xong lớp 9, tôi xin ba mẹ vô Sài Gòn sống. Gia đình không cho, tôi bỏ nhà đi luôn. Ba tôi thấy con xách đồ bỏ đi, nên chạy theo. Thế là hai cha con vô Sài Gòn.

Lúc đó, tôi không muốn ở Cam Ranh. Ở Cam Ranh tôi không phát triển được về vi tính. Ở Cam Ranh, tôi chỉ học được mấy cái Microsoft Office, vậy thôi. Trong khi, tôi lại khát khao, muốn bung ra, học thêm này nọ. Ở Sài Gòn, tôi có điều kiện để học được an ninh mạng, thiết kế Website, nhiều thứ hơn... Vì thế, tôi chuyển vô học cấp 3 trong Sài Gòn luôn. Nhưng, cái sự học của tôi cũng gian nan lắm.

Thời gian đó, do đi sâu vào thế giới mạng, suốt ngày nghiên cứu, học hỏi mọi cái trong cái thế giới ngầm, ảo ấy mà tôi bỏ bê việc học. Ngày nào cũng thức

khuya, ngủ quên, không đi tới lớp tới trường, rồi bị kiểm điểm thường xuyên... Nhưng tôi cũng cố gắng, vượt qua được kỳ thi cấp 3.

Được cái, học hành vậy nhưng "trình" vi tính của tôi lại tiến bộ vượt bậc. Tôi điều hành tới mấy diễn đàn Under Ground luôn. Số lượng thành viên tham gia các diễn đàn trên cả chục ngàn người. Tôi chia sẻ chủ yếu về cách hack. Ban đầu chỉ là cho vui thôi, không mang tính vụ lợi gì hết.

* Tới khi nào thì Hiếu thật sự "nhúng chàm", trở thành tội phạm trong thế giới mạng? Khi đó Hiếu có nhận thức hành vi của mình là phạm pháp?

- Tôi không ý thức được hành vi của mình là phạm luật vì hồi đó còn nhỏ quá. Đơn giản, chỉ cho vui, thích thú, vì mình vào được cái hệ thống đó. Cảm giác phấn khích lắm, giống như anh khám phá được cái gì đó. Lúc đó, tôi cũng không nghĩ về tiền bạc, tôi chỉ hack để lấy thông tin, tài khoản, dữ liệu, rồi thẻ tín dụng, sau đó chia sẻ cho bạn bè, vậy thôi.

Tôi cũng chẳng quan tâm bạn bè sử dụng các dữ liệu ấy làm gì. Không nhận tiền bạc gì từ họ. Nhưng, nghe đâu những người bạn ấy dùng các tài khoản online ấy để mua sách. Thời điểm đó, tôi đã viết 4 cuốn sách chia sẻ miễn phí kinh nghiệm về thủ thuật công nghệ trên mạng.

Một hôm, một người bạn biết cách kiếm tiền ở trên mạng đã chỉ dẫn tôi dùng những kỹ năng mình có được, để hack thông tin rồi lấy thông tin để kiếm tiền. Thế là từ đây tôi dính tới tiền bạc. Nhiều nhất là năm học lớp 10. Cuối năm lớp 10, tôi bắt đầu dính vô con đường tội lỗi, là hack tài khoản ngân hàng lấy tiền, lấy tài khoản thẻ tín dụng và đi làm bậy.

* Hành vi sai phạm ấy đã mang lại cho Hiếu những lợi lộc như thế nào? Các tài khoản được Hiếu hack là ở Việt Nam hay thuộc các nước khác?

- Thời gian đó, mỗi ngày tôi kiếm được từ 500 - 600 USD. Tôi hack vào các tài khoản ở đủ các quốc gia. Việc kiếm tiền này, chỉ vài người bạn biết thôi. Hơn nữa, tôi lại có một ước mơ là đi du học. Nên cố dồn mục đích kiếm đủ số tiền, dùng số tiền đó để đi du học. Sau khi kiếm được khoảng 20.000 - 30.000 USD, tôi đi du học New Zealand.

Sang bên đó, tôi lại tiếp tục hack. Tôi hack tài khoản từ một số trường đại học ở New Zealand. Mỗi tháng kiếm được từ 30.000 – 40.000 đô la New Zealand. Hậu quả là sau 1 năm ở New Zealand, tôi bị đuổi học và bị trả về Việt Nam.

* Một du học sinh mà dám hack tại xứ người, lúc đó, Hiếu có sợ bị bắt, bị tù không?

- Sợ chứ, tôi suýt bị bắt. Hôm đó, tôi đi rút tiền ATM. Bất ngờ, máy ATM nuốt luôn cái thẻ tín dụng. Tôi sinh nghi. Rồi tôi vào ngân hàng hỏi. Ngân hàng trả lời rằng, tôi đang bị điều tra. Thế là tôi vội vàng phi tang mọi thứ liên quan... Tôi bỏ hết, quảng hết các thẻ tín dụng, tìm cách mua vé máy bay về Việt Nam. Năm đó là năm 2010.

Sau khi về Việt Nam, tôi... hack luôn web của mấy trường đại học bên New Zealand cho bố tức. Ba mẹ buồn lắm, vì sự nghiệp du học của tôi dang dở. Bản thân tôi, cũng cảm thấy xấu hổ với gia đình, xấu hổ với họ hàng... Rồi tôi hứa với gia đình không làm bậy nữa. Nhưng, đi cà phê với bạn bè, lại bị nghe xúi bẩy: không hack thẻ tín dụng ngân hàng để bán hoặc rút tiền thì hack các tài khoản an sinh xã hội để bán, an toàn hơn.

Vậy là tôi lại tiếp tục dấn sâu vào phạm pháp nhưng ở hướng khác. Trên lý thuyết hack liên quan đến tiền bạc rất nguy hiểm. Nhưng, hack mấy cái số an sinh xã hội, tôi nghĩ nó đơn giản. Số an sinh xã hội, nó giống như cái số CMND ở nước mình.

Tôi lấy cái số đó bán cho những ai có nhu cầu cần mua. Người mua các số an sinh xã hội đó sẽ dùng vào chuyện mở tài khoản ngân hàng, mở thẻ tín dụng hoặc mua nhà, mua xe... Số an sinh xã hội ở

bên Mỹ rất có giá. Thời điểm đó, mặc dù đang ở Việt Nam, tôi đã lấy dữ liệu của khoảng 200 triệu người. Sau đó, tôi bán các dữ liệu ấy cho bất kỳ ai cần mua. Người mua ở mọi quốc gia.

Thu nhập của tôi lúc đó vài trăm ngàn USD mỗi tháng là bình thường. Dư dả tiền bạc, tôi tha hồ ăn chơi, đi du lịch, ở khách sạn 5 sao, mua sắm xe hơi, toàn xe xịn như Lexus, BMW.v.v... Giai đoạn

đó, sau khi trở về từ New Zealand, tôi xin vô học tại Trường ĐH Khoa học – Tự nhiên TP.HCM. Học được 2 năm, mê mải lao vào kiếm tiền, tôi bỏ học luôn.

* Tới khi nào thì hành vi phạm pháp của Hiếu bị Mỹ phát hiện và bắt giam Hiếu?

- Năm 2013, tôi không hề hay biết mọi hành vi vi phạm trên thế giới mạng của tôi đã bị mật vụ Mỹ theo dõi. Họ bắt được một người bạn của tôi ở nước Anh. Người ấy khai ra tôi. Từ đó, họ giảng bầy dụ tôi sang Guam. Khi tôi vừa đáp máy bay xuống Guam, cảnh sát Mỹ bắt tôi tại sân bay, vào ngày 7/2/2013.

Đi cùng tôi lúc đó là chị gái đang mang thai. Thoạt tiên, tôi không hợp tác, phía cảnh sát Mỹ đe, nếu không hợp tác, sẽ bắt giam luôn chị gái. Thương chị, tôi ra điều kiện thả chị gái về Việt Nam, tôi chấp nhận hết vì chị gái có tội gì đâu.

* Thời gian sống trong nhà tù của Mỹ, Hiếu cảm nhận như thế nào? Họ đối xử thế nào đối với Hiếu – một tội phạm công nghệ?

- Phải nói 2-3 năm đầu rất khó khăn. Từ Guam, họ chuyển tôi vô đất liền, rồi lại chuyển đi lòng vòng, hết tiểu bang này đến tiểu bang khác. Lúc ở New York, khi thì California... Việc ăn uống cũng

khó khăn vì không quen khẩu vị. Khoảng 2 tháng đầu, tôi gần như mất liên lạc với gia đình. Tinh thần khủng hoảng, tiếng Anh lúc đó lại kém. Ngủ không yên giấc...

Bởi, đang trên đỉnh sung sướng, tôi rớt xuống địa ngục. Vô cùng hụt hẫng và xấu hổ. Thậm chí, có giai đoạn, tôi nghĩ tới chuyện thắt cổ tự tử luôn. Khoảng 3 năm sau, tôi mới lấy lại cân bằng trong cuộc sống, dù đang ở trong tù. Bình tâm lại, tôi nhìn nhận lại những sai lầm của mình từ lúc còn bé cho tới lúc lớn. Rồi những lần bất hiểu, nói dối ba mẹ... Sang năm thứ 3 ở trong tù, phía Mỹ mới bắt đầu cho tôi đi làm.

* Hiếu làm công việc gì khi đang là một tù nhân?

- Phía mật vụ Mỹ yêu cầu tôi làm đúng công việc cũng là sở trường của tôi luôn. Đó là điều tra tội phạm công nghệ cao. Tôi ngồi trong tù, nhưng họ vẫn tạo mọi điều kiện để tôi có thể điều tra những tội phạm trên thế giới mạng.

Họ yêu cầu tôi điều tra đa phần là tội phạm công nghệ. Sau thời gian ngắn, tôi đạt được kết quả rất tốt nên họ mới cho tôi ra tù sớm. Ban đầu, tôi bị xử tới 40 năm tù giam. Đây là bản án đầu tiên. Nhận bản án nặng như vậy, tôi khủng hoảng thật sự. Cuộc đời coi như chấm hết.

May mắn, họ cho cái công việc điều tra tội phạm công nghệ. Ngoài ra, tôi còn làm thêm một số việc khác ngay trong căn – tin nhà tù như lau dọn bàn ghế, quét dọn, rửa chén...

Rồi tôi được phép đi học thêm những khóa học trong nhà tù như: Cách cải tạo bản thân, kỹ năng mềm trong sinh tồn, cách làm cha - làm mẹ, học nâng cao kỹ năng vi tính... Tôi bắt buộc phải học, phải nâng cao trình độ tiếng Anh. Vì trong tù không ai nói tiếng Việt. Nhờ đó, khả năng tiếng Anh của tôi càng ngày càng lên.

Tôi có cơ hội đi học thêm những khóa khác, cao cấp hơn, như khóa "Kỹ năng sinh tồn trong quân đội". Hàng ngày, 5 giờ sáng phải thức dậy và bắt đầu học tập, rèn luyện cho tới 9 giờ tối mới được leo lên giường. Việc đầu tiên, tôi phải xếp mùng, mền, mà phải xếp ngay ngắn...

Quản lý trại giam giải thích cho tôi: Đó là việc nhỏ nhất, mình không làm được thì làm sao mình làm được những chuyện lớn? Đến bây giờ, tôi vẫn giữ thói quen đó: Thức dậy sớm, gấp mền, mùng thật ngay ngắn, gối cho vào tủ rồi muốn làm gì thì làm. Cái đó là cái việc đầu tiên phải hoàn thành.

Thời gian đó, tôi còn được phân công cho cái việc chà rửa nhà vệ sinh (toilet). Cái việc khó khăn nhất, nhiều người ngán ngẩm nhất, thì tôi lại thích nhất. Bởi công việc chà rửa toilet, những bạn tù người Mỹ không ai chịu làm. Nhưng với tôi, chính việc chà rửa toilet – công việc vất vả nhất - lại là một thử thách cho bản thân. Tôi không thích làm những công việc dễ dàng. Chà rửa toilet, người ta chê, mình cũng chê thì ai làm?

Trong 4 bức tường nhà tù, tôi nghĩ đơn giản, cái toilet cũng là một phần cuộc sống hàng ngày của mình, mình phải chăm lo cho nó chứ. Nó có sạch sẽ, mình mới khỏe mạnh. Rồi, tôi nghĩ cho những

người xung quanh. Những phạm nhân người Mỹ họ không chịu, lúc nào họ cũng đẩy công việc đó cho người khác, mà không có ai chịu làm, nên tôi phải làm.

Ngoài ra, tôi còn lau kiếng nữa, phải lau kiếng theo chuẩn của quân đội. Lau làm sao không thấy một hạt bụi hay dấu vân tay còn in trên kiếng. Bữa nào, còn thấy dấu vân tay, coi như tôi bị phạt. Cứ đúng 7 giờ, là có người đi từ bên ngoài vào kiểm tra. Tôi đã trải qua ròng rã 9 tháng trong môi trường đào tạo khắc nghiệt không khác gì trong quân đội. Tuy nhiên, tôi rất thích thú.

Ngoài các công việc trên, trong ngày tôi cũng cố gắng học tùm lum những thứ khác: học yoga, học tâm lý, học Kinh Thánh, học đạo đức... Thêm đó, là những buổi chia sẻ câu chuyện số phận của tôi

với mọi người xung quanh. Từ đó, họ hiểu về mình nhiều hơn.

Qua đó, giúp người có hoàn cảnh giống mình. Thay vì chương trình đào tạo chỉ có 3 tháng, nhưng họ chọn tôi ở lại 6 tháng và cuối cùng, tới 9 tháng. Mục tiêu của họ để tôi ở lại, là để động viên những người xung quanh.

* Có phải ngay tại nhà tù, Hiếu đã "lột xác" thay đổi con người "tội phạm" của mình để trở thành con người tốt?

- Đúng rồi. Không chỉ thay đổi chính mình, tôi cũng góp phần thay đổi được vài con người. Tôi rất vui vì điều đó. Trong tù, có không ít người suy nghĩ rất bi quan, tiêu cực. Sau khi họ nghe câu chuyện về số phận của tôi; họ nghe những gì tôi đã từng trải, rồi họ tận mắt thấy tôi kinh qua những ngày trong tù, không nề hà bất kỳ công việc gian khó nào... Họ nhìn lại mình và họ cũng thay đổi, sống lạc quan hơn. Những người bạn đó là người Mỹ da trắng và cả người Mỹ da đen. Trong đó, có những người phạm tội thuộc dạng nguy hiểm như: buôn bán ma túy, giết người...

Đến hôm nay, khi tôi đã về Việt Nam, một số người vẫn liên lạc với tôi. Họ thường xuyên tâm sự, sau khi ra tù, họ năng đi nhà thờ, thay đổi cách suy nghĩ, cách nói chuyện, có công việc ổn định. Họ rất vui.

* Trong nhà tù, Hiếu đã giúp phía Mỹ điều tra tội phạm. Số lượng tội phạm mà Hiếu điều tra, đạt kết quả như thế nào?

- Hơn 20 tội phạm về công nghệ cao như hacker... đã được tôi phát hiện, lần mò ra và cung cấp cho mật vụ Mỹ. Những người này đã bị mật vụ liên bang Mỹ bắt gọn.

* Trong khi cha mẹ, người thân ở Việt Nam không thể nào thăm nuôi. Có ai ở Mỹ quan tâm, giúp đỡ Hiếu trong những ngày ở tù?

- Năm 2015, lúc tôi được mang ra tòa xét xử, tôi có gặp được một phụ nữ 75 tuổi. Bà là cô giáo dạy tù nhân trong tù. Bà rất cảm tình với tôi. Bà nhận tôi làm cháu nuôi. Bà có nói một câu rất hay, khiến tôi nhớ mãi. Bà gửi cái thư ngắn, trong thư, bà nhắn tôi rằng: "Không cần biết một ngày của mình ra sao. Không cần biết mình thất bại thế nào. Quan trọng là mình phải biết đứng dậy, mặc lại đồ, tiếp tục vươn lên, không bao giờ bỏ cuộc". Đó câu nói tôi thuộc nằm lòng cho tới hôm nay, tôi không bao giờ bỏ cuộc.

Bà dạy rất nhiều môn học. Bà coi mọi người trong lớp học không phải là phạm nhân mà là những con người đang vấp phải sai lầm thôi. Vì ai cũng có sai lầm, không ai hoàn hảo. Mỗi người cần được sửa sai, có một cơ hội để làm lại cuộc đời. Trước khi tôi bị ra tòa xét xử (tháng 7/2015), bà có ra tòa để nói chuyện với các quan tòa. Bà kể lại quá trình tôi cải tạo trong tù và hoàn lương ra sao.

Chủ tọa phiên tòa nói rằng, rất ấn tượng về tôi. Ông ta nói tôi đã thay đổi rất nhiều. Nhưng vụ án của tôi quá lớn, ông không thể nào cho tôi về ngay được. Tôi cần phải được xét xử, để răn đe cho xã hội và cho những người khác. Nhờ vậy, tôi mới được tòa giảm mức án từ 40 năm tù xuống còn 13 năm tù.

Tới tận bây giờ, tôi vẫn giữ liên lạc với bà. Năm 2015, khi tòa xử án tôi xong, bà có qua Việt Nam thăm ba mẹ tôi. Cả 2 ông bà đều qua luôn.

Quá trình thi hành bản án 13 năm tù, tôi tiếp tục được mật vụ Mỹ giao cho công tác điều tra tội phạm. Tôi làm việc, không hề có lương bổng gì hết. Phía Mỹ cũng không hứa hã điều gì, không hề

nói trước thời gian nào tôi ra tù...Họ nói "mày cứ làm việc đi. Khi nào thấy OK thì cho về". Thế là tôi cứ làm việc trong tù. Thời gian rảnh, tôi viết nhật ký. Tôi

viết được 7 quyển nhật ký. Ngoài ra, tôi đọc rất nhiều sách, học nâng cao trình độ vi tính, kỹ năng giao tiếp, tâm lý xã hội...

* Lúc nào thì Hiếu nhận thức được cái đúng, cái sai, cái nào mình cần phải sám hối, cái nào mình cần phải sửa?

- Không nhớ rõ tháng năm nào. Nhưng chắc chắn, trong khoảng thời gian tôi đơn độc trong tù. Vừa thi hành án, tự học, tự rèn luyện bản thân...Tôi đã nhận ra được là cái nào đúng, cái nào sai, nhìn

nhận cho đúng con người mình. Đặc biệt, khi tôi viết nhật ký, nhờ viết nhật ký, tôi mới tự hỏi, tự hiểu bản thân mình hơn. Qua đó, tôi suy nghĩ về cuộc đời, nhìn ra những sai lầm và chiêm nghiệm được cái đúng, cái sai trong cuộc sống hàng ngày.

Đặc biệt, tôi định hướng cho tương lai cho bản thân mình khi ra tù là như thế nào. Thí dụ, khi tôi ra tù, tôi phải làm cái gì? Một suy nghĩ bắt đầu nung nấu. Tôi mong muốn đóng góp cho cộng đồng. Tôi muốn cống hiến tài năng, sự hiểu biết của mình, cái kinh nghiệm của tôi cho cộng đồng. Ngày xưa, tôi sống như một kẻ không hồn. Tôi tôn thờ vật chất, tiền bạc; còn bây giờ, tôi nghĩ khác. Tôi nói với ba mẹ: "nếu con trở về, mà con vẫn như ngày xưa, thì con không nên về. Tốt nhất, con tiếp tục ở trong tù".

Song, kể từ ngày rời nhà tù xứ người trở lại quê hương, về với gia đình, tôi đã khóc và nói với ba mẹ: "Bây giờ, con chỉ cần mỗi ngày ăn 3 bữa là được rồi, không cần gì nhiều hết". Tôi bắt đầu tâm nguyện sẽ thực hiện bằng được những ý định mà tôi đã vạch ra trong nhật ký đã viết trong những ngày ở trong tù.

* Khi ra tù, Hiếu có ý định ở lại Mỹ không ? Phía Mỹ có cho phép Hiếu ở lại trên đất Mỹ?

- Ngày 20/11/2019, nhà tù Mỹ đã thả tôi ra trước thời hạn, do có nhiều thành tích trong quá trình cải tạo. Nhưng tôi không chịu ra, vì sau khi ra sẽ bị quản thúc thêm 3 năm, như tù treo ấy. Hơn nữa, ở Việt Nam, ba tôi đang bị bệnh ung thư đại tràng giai đoạn cuối. Tôi không thiết tha gì ở Mỹ, chỉ muốn quay về Việt Nam. Về với đất nước của mình, về với nơi mình sinh ra, lớn lên. Về để làm việc, đóng góp cái gì đó cho cộng đồng, cho xã hội. Cái cuộc sống bên đó nó sướng hơn thiệt, nhưng tôi chỉ muốn về Việt Nam thôi.

* Lúc đó, phía Mỹ nhận xét như thế nào về Hiếu – một hacker "khét tiếng", từng trải qua 7 năm trong nhà tù Mỹ?

- Họ nói tôi đã tới lúc được tự do, trở về xã hội để làm việc và cống hiến. Họ không còn lý do gì để giữ tôi, vì thời gian qua, tôi đã được thử thách và cống hiến rồi. Không những vậy, tôi đã học rất là nhiều thứ, có bao nhiêu là chứng chỉ (hơn 20 chứng chỉ). Tôi đã cải tạo tốt, không vi phạm bất kỳ sai lầm nào trong tù. Tôi còn giúp những người xung quanh nữa...

Lẽ ra tôi được về sớm. Nhưng, vì dịch Covid bùng phát, tôi phải ở lại Mỹ thêm 8 tháng. Đến ngày 4/8/2020, tôi mới chính thức từ Mỹ trở lại Việt Nam sau hơn 7 năm xa quê hương. Trước khi lên máy bay, họ nhắn nhủ tôi "không bao giờ lặp lại sai lầm nữa nha Ngô Minh Hiếu".

* Kết thúc tù tội bên Mỹ, trở về với tư thế một công dân tự do; cảm giác của Hiếu ra sao?

- Tôi vui sướng tột cùng. Tôi như vừa chui ra khỏi quả trứng tù túng. Giống như tôi vừa được tái sinh. Đây là cơ hội cuối cùng cho tôi làm lại cuộc đời. Vì vậy, trong thời gian hiện nay, tôi làm đủ thứ việc, lúc nào cũng bận rộn với hàng loạt dự án công nghệ thông tin do tôi đưa ra.

Ngày đó, dù chỉ một mình trên đất Mỹ, không người thân nhưng tôi lại cảm giác không thấy cô đơn. Trái lại, lúc nào cũng như là có người bên cạnh tôi, ủng hộ tôi.

* Hiện tại, Hiếu đã về và sinh sống trong sự yêu thương của gia đình, tại đất nước của mình. Hiếu cho biết suy nghĩ của mình hiện nay như thế nào? Có bao giờ Hiếu mắc lại sai lầm ngày xưa?

- Tôi muốn làm việc và cống hiến hết mình cho xã hội, cho người dân Việt Nam trong phạm vi sở trường của mình. Đó là nhận thức về an toàn thông tin trên không gian mạng. Bởi trên thực tế, ở Việt Nam, nhận thức về bảo mật thông tin của người dân rất kém. Tôi muốn đóng góp một phần sức lực để cải thiện điều đó.

Hiện nay, tôi đang triển khai dự án "chống lừa đảo trên không gian mạng", nhằm phổ cập đến cho mọi người có được những kiến thức và kỹ năng phòng, chống các thủ đoạn lừa đảo của "hacker mũ đen"

trên Internet. Dự án "chống lừa đảo" mang một sứ mệnh khóa và bảo vệ người sử dụng mạng xã hội "miễn dịch" khỏi những trang lừa đảo, giả mạo, nội dung xấu, độc hại và phòng chống mã độc trên Facebook, Youtube, TikTok, những trang web giả mạo...

* Hiếu nhận xét thế nào về giới trẻ Việt Nam hiện nay trong việc học và sử dụng công nghệ thông tin?

- Không phủ nhận Việt Nam mình có một lực lượng người trẻ tuổi sử dụng công nghệ thông tin, Internet thuộc hàng "thần tốc" của thế giới. Tuy nhiên, việc đào tạo còn hạn chế về thực tiễn. Cách nào đó để các bạn học xong, ra trường, có kinh nghiệm thực tiễn ngay để họ bước ra đời là dày dặn liền, có thể làm việc luôn.

Có nhiều bạn sinh viên khi ra trường, muốn tham gia dự án tôi đang làm. Nhưng, khi tham gia lại không có kinh nghiệm thực tiễn. Thành ra, giao việc gì, họ cũng không làm được, đình trệ dự án.

Hơn bao giờ, các trường học nên tạo điều kiện cho học sinh, sinh viên có được môi trường học hành, không chỉ lý thuyết hàn lâm suông, mà phải chú trọng thực hành.

* Những lỗ hổng, khiếm khuyết nào đáng quan tâm trong hệ thống công nghệ thông tin ở Việt Nam? Những hạn chế và thế mạnh nào trong hệ thống đó cần phải cảnh báo hoặc phát huy?

- Tất cả những trang web ở Việt Nam, không có hệ thống nào an toàn cả. Tôi đã có báo cáo để mọi người chỉnh sửa lại. Bên cạnh khiếm khuyết đó, thì phải công nhận các bạn trẻ ở Việt Nam, ngang tuổi tôi, rất giỏi. Thậm chí, còn giỏi hơn tôi luôn. Bởi, không gian mạng rất rộng. Riêng lĩnh vực an ninh mạng thôi, có cả chục mảng khác nhau. Tôi chỉ giỏi một vài mảng thôi. Tôi mong muốn truyền ngọn lửa đam mê cho các bạn trẻ theo học ngành này. Từ đó, mọi người cùng hợp lực phát triển, bảo vệ hệ thống mạng của quốc gia, đưa công nghệ thông tin của Việt Nam lên tầm cao mới.

Làm sao để mọi người đều có kiến thức, không ai dễ bị dụ, bị lừa, không ai bị mất tiền... Tại vì ngày xưa, tôi đã từng ăn cắp tiền của nhiều người, tôi hiểu được tâm lý của tội phạm, hiểu tâm lý của nạn nhân. Giờ đây, tôi muốn dùng cái đó để bảo vệ mọi người.

Việc đào tạo ngành công nghệ thông tin ở Việt Nam còn hạn chế lắm. Sinh viên học xong, thiếu kinh nghiệm về thực hành, chỉ giỏi lý thuyết hàn lâm. Bên Mỹ thì khác - thực hành là chính, học lý thuyết một phần thôi. Tiếp theo, Việt Nam mình trả lương thấp quá, nên đa phần, các bạn giỏi đi nước ngoài hết. Đó là bài toán nan giải, không dễ để mà giải đâu.

* Hiếu đã trở lại đời sống bình thường, ngay tại quê hương của mình. Nhưng, có bạn bè nào của Hiếu ngày xưa rủ rê trở lại con đường hacker cũ không?

- Có chứ. Nhưng tôi bỏ ngoài tai. Tôi nói thẳng, bây giờ tôi làm việc là vì cộng đồng. Tiền bạc, vật chất, hưởng thụ...tôi đã trải qua hết rồi. Giờ đây tôi không cần chi nhiều. Có tiền nhiều để làm gì, chết có mang theo được đâu. Cho nên, bây giờ cứ sống vui vẻ với hiện tại, sống tốt cho 24 tiếng mỗi ngày là được rồi. Tôi không biết ngày mai ra sao. Ngày mai, biết mình có còn sống? Tôi nói thật lòng.

* Hiếu đang còn rất trẻ, lại chưa lập gia đình; trong khi cuộc sống đang bày ra trước mắt rất nhiều cám dỗ. Liệu suy nghĩ của Hiếu có lạc điệu, có già quá so với tuổi mình không?

- Có thể suy nghĩ của tôi già dặn so với tuổi của mình. Đó là lý do vì sao nhiều trường đại học họ đã mời tôi đi thuyết trình, chia sẻ với lại với những bạn sinh viên. Tôi vẫn thường xuyên chia sẻ với mọi người về những sai lầm của bản thân, của một thời tuổi trẻ bồng bột. Qua đó, để các bạn sinh viên biết để họ tránh, không sai lầm như tôi. Từ đó, để các bạn hiểu rằng, trên đời này tiền bạc vật chất chỉ là một phần của cuộc sống, nó không phải là tất cả.

Cái quan trọng ở đây, phải hiểu được chính mình. Kế đó, phải thấu được hai chữ "tình yêu". Khi mà hiểu được hai chữ đó thì mọi thứ trở nên nhẹ nhàng, mọi thứ được hóa giải. Đó là tình yêu bạn bè, tình yêu quê hương, tình yêu đất nước, tình yêu gia đình...

Cũng có một số người đố kỵ, họ không thích tôi nhưng tôi bỏ ngoài tai. Tôi nghĩ đơn giản, mình sống đâu có bao lâu đâu, nên cứ vui vẻ. Lúc ở trong tù, tôi tập cách sống, không bao giờ phàn nàn, không bao giờ cắn nhả với một ai, không bao giờ nóng giận; mọi thứ đều có thể bỏ qua được hết... Ai muốn nói gì thì nói. Dù người ta ca ngợi mình tới đâu, bỏ ngoài tai hết. Mình là chính mình, không bao giờ tự hào về bản thân. Ngày xưa, tôi là tự hào về bản thân, mới sinh ra cao ngạo, say sưa trên chiến thắng, nên mới tới bao nhiêu sai lầm.

* Sau thời gian dài sống bên Mỹ, nay quay về Việt Nam, Hiếu nhận xét như thế nào về quê hương mình, đất nước của mình?

- Trong lĩnh vực công nghệ thông tin, tôi thấy còn thiếu thốn rất nhiều. Nên tôi rất mong muốn sẽ làm được điều gì đó để góp phần phát triển quê hương, đất nước. Tôi khát khao vận dụng những kinh nghiệm, những cái bài học được học ở bên Mỹ, để phổ biến ở Việt Nam. Đó là quản trị mạng - thế mạnh của tôi. Cuộc sống hiện tại, tôi cảm thấy rất lạc quan, yêu đời. Tôi có nhiều bạn tốt giúp đỡ tôi. Họ giúp tôi phát triển những dự án về quản trị mạng, họ an ủi, động viên tôi trong đời sống tinh thần cũng như ngoài đời.

* Với những thăng trầm trong cuộc đời, Hiếu muốn nói gì với các bạn trẻ?

- Dành thời gian để hiểu những gì mình đang làm. Các bạn trẻ thường là chỉ biết làm, mà không hiểu những gì mình đang làm là đúng hay không đúng. Thứ hai là phải biết yêu thương gia đình. Mình làm cái gì, cũng phải nghĩ đến gia đình. Ngày xưa, tôi không nghĩ đến gia đình, chỉ nghĩ đến bản thân, đó là ích kỷ. Biết bản thân mình sung sướng, không biết ba mẹ đau khổ vì mình. Thứ ba là phải dành thời gian để hiểu về bản thân mình hơn, thành thật với bản thân mình. Tôi đã nhận ra một điều này khi học về môn tâm lý ở trong tù.

Cái khó khăn nhất trong cuộc đời con người là thành thật với bản thân mình. Thành thật với người khác thì rất dễ, nhưng thành thật bản thân mình thì rất khó. Sáng nay anh nghĩ 7 giờ anh dậy,

nhưng 8 giờ mới thức dậy. Cái đó, anh chưa rèn luyện cho bản thân mình cái kỷ luật. Phải thành thật với bản thân, phải nghiêm khắc với chính mình, nhìn nhận tất cả những lỗi lầm (dù lỗi nhỏ nhất) của bản thân. Từ đó, mới hiểu được giá trị cuộc sống. Từ đó, mình mới trưởng thành. Và, từ đó mình mới giác ngộ được.

Cái ngày mà tôi giác ngộ được là ngày tôi khóc nhiều nhất. Ngày đó, cảm giác như tôi được sinh ra một lần nữa. Đó là khoảng thời gian sau khi ra tù ở Mỹ. Lúc đó, tôi thật sự thành thật với bản thân, tôi chấp nhận tất cả: Từ những lỗi

lầm nhỏ nhất, cho đến những lỗi lầm lớn nhất và tôi phải bắt đầu lại từ đầu. Ngày đó, tôi khóc rất nhiều, nhưng đó là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời tôi.

Không phải ngày ra khỏi nhà tù Mỹ, về với đời sống tự do, mà chính ngày tôi thành thật với bản thân, là ngày giúp tôi trở lại với cuộc đời này. Từ giây phút đó, tôi hiểu, ngộ ra mọi thứ, hiểu được tình yêu cuộc sống là gì, trong lòng nhẹ nhõm hơn.

Nguồn: Báo Dân Việt.

Từ fb Bao Nguyen Quang